

INTERVIEW RIA TUENTER

De drang om iets te betekenen

Toen Ria Tuenter uit Varsseveld voor het eerst op Facebook schreef over haar moeder met dementie had ze niet kunnen bedenken wat ze allemaal losmaakte. Ondertussen heeft ze twee boeken over het onderwerp op haar naam staan, schreef ze columns, verzorgde ze talloze lezingen en komt er ook nog een theaterproductie aan. „Mensen met dementie mag je niet vergeten, dat doen ze zelf wel.”

Marcel Hut
Varsseveld

Het ergste wat je kunt doen”, zegt Ria Tuenter (1962) „is mensen met dementie links laten liggen. Laat ze voelen dat ze niet afgeschreven zijn, er nog toe doen. Zij hebben net zo goed aandacht en liefde nodig. Juist zij hebben dat nodig. En misschien weet je niet goed hoe je ermee om moet gaan, of zie je vooral de aftakeling die de ziekte met zich meebrengt, maar vergeet niet dat je heel veel dingen nog wél kunt doen.”

Hoe kun je mensen met dementie dan bereiken?

„Neem fotoboeken mee en blader daar samen doorheen, ga samen een appeltaart bakken. Hebben de andere

bewoners in het verzorgingshuis ook nog wat aan. Of hou simpelweg iemands hand vast, laat voelen dat je er bent.” Tuenter is communicatieadviseur van de gemeente Oude IJsselstreek en schreef voor bladen als *Viva* en *Big is Beautiful*. Toch stond ze versteld van het aantal reacties dat ze kreeg op haar verhalen. Ze ontvangt brieven, mails, reacties op Facebook en bij haar lezingen klampen mensen haar in de pauzes aan.

Waarom bent u in eerste instantie gaan schrijven over uw moeder?

„In de hoop dat iemand er wat aan zou hebben. Het delen van je verhaal geeft heel veel steun. Ik snap dat mensen daar behoefte aan hebben. Ik ben zelf in het begin naar het lotgenotencontact in verpleeghuis Den Es geweest. Dat heeft me heel erg geholpen. Dat doet zij ook en dat heeft hij

Vergeet niet dat je heel veel dingen nog wél kunt doen

—Ria Tuenter

ook’. Dat vertellen mensen me ook over mijn verhaaltjes. Het zijn alledaagse gebeurtenissen die heel herkenbaar zijn.”

De verergering van de dementie bij haar inmiddels overleden moeder zorgde indirect voor een tweede boek. „Ze was eerst heel goed op haar plek in verpleeghuis Den Es hier in Varsseveld, maar op een gegeven moment werd dat minder, ze werd steeds onrustiger. Toen las ik wat over de Joyk pop, een antroposofische pop die speciaal ontwikkeld is voor mensen met een verstandelijke handicap of dementie. Het bleek een schot in de roos te zijn. Popje gaf haar wat meer rust en gaf haar iets om voor te zorgen. Het was vanaf het eerste moment geen pop, maar een wezen van vlees en bloed. Daar wilde ik over schrijven”

U wilde een taboe doorbreken met de verhalen in uw tweede bundel, ‘Kusje voor Popje’?

„Mensen vinden het maar vreemd om een volwassene met een pop rond te zien lopen die ze behandelt als een levend wezen. Maar dan ga je volledig voorbij aan de belevingswereld van iemand met dementie. Terwijl we ons wel makkelijk in kunnen leven in de belevingswereld van kinderen of van mensen met down.

„Mensen met dementie veranderen. Dan kun je zeggen: ‘Pa had vroeger een verantwoordelijke baan, en nou loopt hij rond met een pop. Dat kan toch niet?’ Maar dan doe je zo’n man echt tekort. Ik hoop dat ik daar met mijn boeken en verhalen iets meer begrip voor kweek.”

Een nieuw element tijdens de lezingen die Tuenter samen met haar redacteur Joyce de Schepper geeft, is dat theatermaker Pieter van Dijk daar een rol in krijgt. Een handpop moet moeder verbeelden, Van Dijk speelt zelf de rol van zoon.

„Toen ik het voor het eerst zag had ik de tranen in de ogen, zo ontroerend vond ik het. Het is een prachtige aanvulling op de lezingen, losjes gebaseerd op de verhalen in mijn boeken. Het werkt heel goed. Uiteindelijk moet het een complete theatervoorstelling worden, maar voorlopig bieden we het aan met de lezingen. Tot nu toe komen we vooral bij zorginstellingen, vrouwenverenigingen, ouderenbonden,zheimercafés, maar ik kan me voorstellen dat het ook voor scholen interessant is om zo’n lezing te houden. Ik vind het belangrijk dat dementie zoveel mogelijk onder de aandacht wordt gebracht.”

Is het niet zwaar om altijd maar weer over dementie te moeten praten?

Verbaasd: „Zwaar? Zo ervaar ik dat helemaal niet. Door de jaren heen ben ik een ervaringsdeskundige geworden. Dat ik daardoor meer begrip voor mensen met dementie kan kweken is erg fijn.”

◀ Ria Tuenter: „Het is fijn dat ik meer begrip kan kweken voor mensen met dementie.”

FOTO THEO KOCK

PASPOORT

- Ria Tuenter is geboren op 21 mei 1962
- Woonplaats is Varsseveld
- Is communicatieadviseur bij de gemeente Oude IJsselstreek
- Schrijft voor verschillende bladen en magazines
- Publiceerde de bundels *Mam raakt kwijt* en *Kusje voor Popje*
- Website en contact: mamraaktkwijt.nl